

**Odbor dopravy a silničního
hospodářství**
oddělení dopravy a správních agend

datum	oprávněná úřední osoba	číslo jednací	spisová značka
20. října 2017	Mgr. Vlastimil Musil	KUZL-36693/2017-2	KUSP-36693/2017/DOP/Mu

ROZHODNUTÍ

Krajský úřad Zlínského kraje, odbor dopravy a silničního hospodářství (dále jen „odvolací správní orgán“), jako orgán věcně a místně příslušný podle ust. § 67 odst. 1 písm. a) zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení), ve znění pozdějších předpisů, a ust. § 11 odst. 1 písm. a), § 89 odst. 1 a § 178 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), na základě odvolání **XXXX zast. XXXXX přezkoumal** rozhodnutí odboru dopravy Městského úřadu Valašské Klobouky (dále jen „správní orgán“) ze dne 20. 4. 2017, č. j. MUVK 7306/2017, sp. zn. OD-DP 158/2015, kterým byl výše jmenovaný XXXX uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), a rozhodl **t a k t o** :

I.

V souladu s ustanovením § 90 odst. 1 písm. c) správního řádu se rozhodnutí správního orgánu ze dne 20. 4. 2017, č. j. MUVK 7306/2017 m ě n í následovně:

Ve výroku o vině se slovní spojení „č. p. 251“ nahrazuje slovním spojením „č. p. 252“

II.

Podle ustanovení § 90 odst. 5 správního řádu se výše uvedené rozhodnutí správního orgánu v jeho zbytku potvrzuje, tj. zbylá část výroku o vině výrok o sankci i výrok o náhradě nákladů spojených s projednáním přestupku zůstávají beze změny.

Odůvodnění:

Výše uvedeným rozhodnutím byl XXXXX (dále také „obviněný“) uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že dne 7. 11. 2015 v 18:02 hod. v obci Poteč, na silnici I. třídy č. 57 u domu čp. 251, ve směru jízdy na Valašské Klobouky řídil osobní motorové vozidlo tov. XXXXX, RZ: XXX, kdy mu byla naměřena rychlost jízdy 94 km/hod, což je po odpočtu tolerance měřícího zařízení nejméně 91 km/hod. V uvedeném úseku je stanovena nejvyšší povolená rychlost 50 km/hod.

Nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci na 50 km/h tak překročil nejméně o 44 km/h. Tímto jednáním měl porušit ust. § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu. Za přešůpek mu jako sankce byla podle ust. § 125c odst. 5 písm. d) a § 125c odst. 6 písm. b) zákona o silničním provozu a v návaznosti na ust. § 11 odst. 1 písm. b) a c) zákona č. 200/1990 Sb., o přešůpcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „přešůpkový zákon“), uložena pokuta ve výši 6.000 Kč a zákaz činnosti na dobu 6 měsíců spočívající v zákazu řízení všech motorových vozidel ode dne nabytí právní moci rozhodnutí. Dále mu byla podle ust. § 79 odst. 1 přešůpkového zákona a v návaznosti na ust. § 1 vyhlášky č. 231/1996 Sb., uložena povinnost nahradit náklady spojené s projednáváním přešůpku ve výši 1.000 Kč.

Rozhodnutí o přešůpku bylo obviněnému oznámeno doručením do datové schránky jeho zmocněnci dne 1. 5. 2017. Proti rozhodnutí o přešůpku obviněný podal prostřednictvím zmocněnce v zákonné lhůtě odvolání, které následně na výzvu správního orgánu doplnil. Namítal, že vozidlo v době přešůpku neřídil a navrhl vyslechnout svědky XXXXX a XXXXX, kteří mu mohou potvrdit, že dne 7. 11. 2015 se do večerních hodin nacházel ve Slatině u Vysokého Mýta. Dále obviněný namítal, že nebyl dodržen návod k obsluze, když v anténním svazku se nachází nežádoucí předměty, není ani zřejmé, zda vozidlo bylo ustaveno prostřednictvím výtyčky podle návodu k obsluze, zda radarová hlava nesměřovala nahoru nebo dolů. Pokud není vidět registrační značka vozidla, pak je zřejmé, že měření proběhlo v rozporu s návodem. Rychlost byla změřena na vnitřní straně zatáčky, což je v rozporu s návodem k obsluze. Nebyla ani dodržena maximální vzdálenost mezi středem antény a středem jízdního pruhu. Obviněný tvrdí, že došlo k prekluzi přešůpku dne 19. 11. 2016, když uplynula lhůta jednoho roku od jeho spáchání. Obviněný byl také krácen na svých právech, když bylo dne 14. 2. 2017 jednáno v jeho nepřítomnosti, a že zmocněnci obviněného nebyla lhůta k vyjádření se k podkladům rozhodnutí stanovena usnesením dle § 39 správního řádu. Obviněný navrhl zrušení napadeného rozhodnutí a zastavení řízení.

Podle ust. § 89 odst. 2 správního řádu odvolací správní orgán přezkoumává soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost napadeného rozhodnutí přezkoumává jen v rozsahu námitek uvedených v odvolání, jinak jen tehdy, vyžaduje-li to veřejný zájem. K vadám řízení, o nichž nelze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, popřípadě na jeho správnost, se nepřihlíží; tímto ustanovením není dotčeno právo na náhradu škody způsobené nesprávným úředním postupem. Odvolací správní orgán tedy přezkoumal odvoláním napadené rozhodnutí a zjistil následující skutečnosti:

Dne 7. 11. 2015 v obci Poteč na silnici I. třídy č. 57 u domu č. 252 prováděla hlídka z oddělení silničního dohledu Policie ČR – Krajského ředitelství policie Zlínského kraje ve složení pprap.. XXXXX a pprap. XXXXX měření rychlosti projíždějících vozidel pomocí radarového rychloměru ve směru na Valašské Klobouky. V 18:02:10 hod. bylo měřicím zařízením změřeno a následně zastaveno vozidlo XXXXX. Vozidlu byla naměřena rychlost 94 km/h, a to v místě, kde je nejvyšší dovolená rychlost jízdy v obci 50 km/h. Po zastavení vozidla byl v řidiči vozidla ztotožněn obviněný. Obviněný se k věci nijak nevyjádřil, pouze podepsal oznámení přešůpku.

Na základě skutečností uvedených ve spisovém materiálu z PČR Kroměříž pod č. j. XXXXX správní orgán oznámil obviněnému zahájení řízení a předvolal ho k ústnímu jednání na den 2. 6. 2016

Dne 2. 6. 2016 obviněný zaslal správnímu orgánu poštou omluvu z ústního jednání, neboť se nemůže dostavit ze zdravotních důvodů s tím, že potvrzení zašle dodatečně.

Dne 14. 6. 2016 obviněný zaslal správnímu orgánu obtížně čitelné potvrzení od praktického zubního lékaře XXXXX, z něhož je patrné, že dne 2. 6. 2016 obviněný absolvoval akutní lékařské ošetření pro neupřesněné (resp. nečitelné) obtíže s polykáním.

Mezitím správní orgán dne 14. 6. 2016 vydal rozhodnutí, kterým XXXXX uznal vinným ze spáchání přešůpku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu. Obviněný se proti tomuto rozhodnutí správního orgánu cestou svého zmocněnce odvolal a odvolací orgán tomuto odvolání vyhověl a napadené rozhodnutí zrušil svým rozhodnutím č. j. KUZL 51075/2016 ze dne 26. 9. 2016.

Správní orgán nařídil ústní jednání na den 18. 1. 2017, k němuž se dostavil zmocněnec i obviněný. Obviněný namítl podjatost Bc. Magdy Drgové, protože neuznává omluvu podloženou lékařskou zprávou a navíc mělo již dávno dojít k zastavení řízení o přestupku, protože uplynula roční lhůta k jeho projednání. Obviněný navrhl výslech XXXXX, neboť si žádného přestupku není vědom a trvá na vypracování znaleckého posudku, který určí, jaké vozidlo bylo změřeno a jakou jeho skutečně rychlostí. Ve spise není jediný důkaz o spáchání přestupku. Obviněný navrhl založit do spisu i návod k obsluze měřidla.

Dne 14. 2. 2017 správní orgán vyslechl zasahující policisty XXXXX a XXXXX. K jednání předvolal také zmocněnce obviněného, advokáta XXXXX, který ač mu dne 2. 2. 2017 uplynula desetidenní lhůta od dodání písemnosti do datové schránky, teprve dne 6. 2. 2017 v 15:00 hodin kontaktuje telefonicky správní orgán prostřednictvím XXXXX s tím, že na den 14. 2. 2017 je již předvolán na jednání u Okresního soudu ve Svitavách. Dne 7. 2. 2017 správní orgán obdrží kopii předvolání k tomuto soudu a následující den písemně sděluje, že omluvu neakceptuje, neboť je na zmocněnci, aby si zorganizoval čas a vhodné zastoupení. Z jednání se omluvila i svědkyně XXXXX z důvodu plánovaného lékařského vyšetření. Z jednání se omluvil i obviněný osobně, a to i přesto, že k němu nebyl předvolán.

Zasahující policista pprap. XXXXX vypověděl, že dne 7. 11. 2015 měřili rychlost u domu č. p. 252 v obci Poteč na silnici I/57, kdy okolo 18:00 hodin naměřili vozidlu rychlost 94 km/h. Vozidlo stíhali ještě asi 200-300 m, kde jeho řidič zřejmě chtěl odbočit vpravo, ale to se mu kvůli vysoké rychlosti nepodařilo. V řidiči dle předložených dokladů ztotožnili XXXXX, který předložil jak občanský, tak řidičský průkaz. Jmenovaný chtěl přestupek řešit v blokovém řízení, což ovšem není možné. Bez vyjádření pak XXXXX podepsal oznámení přestupku a uvedl, že řízení vozidla jej živí. Svědek uvedl, že to byl on, kdo obsluhoval radar, přičemž je vyloučeno, aby došlo k záměně výsledku měření a fotografie. Kamera si sama načte značku vozidla, když tento záznam nelze nijak ručně upravovat.

Další zasahující policista pprap. XXXXX potvrdil, že v danou dobu měřili rychlost vozidel u domu č. p. 252 v obci Poteč, když se za ním rozjeli, tak řidič stíhaného vozidla chtěl odbočit a najel na trávník před plot kvůli vysoké rychlosti. K žádné škodě však nedošlo, podle dokladů byl v řidiči ztotožněn XXXXX. Ve vozidle s ním cestovala žena. Po kontrole vozidlo odjelo ve směru na Slovensko.

Dne 7. 3. 2017 ústní jednání pokračovalo výslechem obviněného, který k věci uvedl, že dne 7. 11. 2015 byl v práci v obci Slatina, když není schopen uvést, co přesně v danou dobu dělal. Dle správního orgánu obviněný pronesl: „Udělal jsem přestupek za nějakou píčovinu“ a jeho zmocněnec jej nabádal k tomu, aby odmítl vypovídat. Obviněný poté odešel na chodbu a měl způsobit na zařízení MÚ Valašské Klobouky majetkovou škodu.

Toho dne svědkyně XXXXX vypověděla, že dne 7. 11. 2015 jela s vozidlem svého druha XXXXX z Chocně do Rožnova pod Radhoštěm. Zde k ní přistoupil XXXXX, bratr obviněného. Na otázku, kdo vozidlo řídil v obci Poteč, odmítá vypovídat, neboť by mohla způsobit stíhání sobě nebo osobě blízké. Rovněž svědkyně odmítla popsat průběh silniční kontroly, kdy uvedla, že vozidlo zastavili v obci před Valašskými Klobouky pouze proto, aby se vyměnili v řízení.

Svědka XXXXX vypověděl, že dne 7. 11. 2015 za ním do Rožnova přijela družka obviněného (XXXXX – pozn. odvolacího orgánu) a autem pak pokračovali dále na Slovensko. Kdo v danou dobu řídil, svědek již s ohledem na časový odstup neví. Na otázku správního orgánu, zda cesta probíhala bez přestávk, si vzpomněl, že se vyměnili v obci před Valašskými Klobouky. Když už stáli, zastavilo u nich vozidlo s majákem. Policista jim začal tvrdit něco o spáchaném přestupku, ale svědek jej dle svých slov neposlouchal. Rovněž svědek dle svých slov nic na cestě nepsal a nepodepisoval. Na Slovensko jeli k rodičům bratrovy družky.

Obviněný se prostřednictvím zmocněnce k věci následně vyjádřil tak, že byl krácen na svých právech, když správní orgán provedl dne 14. 2. 2017 jednání bez jeho přítomnosti i přes včas dodanou omluvu – do spisu byl založen protokol o jednání u Okresního soudu ve Svitavách, (z něhož je zřejmé, že se XXXXX tohoto jednání trvajících od 13:00 do 14:00 hod. účastnil – pozn. odvolacího orgánu). Obviněný dále tvrdil, že policisté takto přesně nemohli vypovídat po 1,5 roce od události, je tedy zřejmé, že před jejich výpovědí jim správní orgán zpřístupnil listiny, které událost popisují. Obviněný navrhuje provést důkaz záznamem z kamery ve služebním vozidle PČR a také důkaz znaleckým

posudkem ohledně údajného podpisu obviněného na oznámení přestupku, který na místě vůbec nebyl. Fotografie z radaru je navíc pořízená v rozporu s návodem k obsluze.

Obviněný se k věci v rámci využití právy dle § 36 odst. 3 správního řádu vyjádřil pouze v tom smyslu, že lhůta k realizaci tohoto práva mu měla být stanovena usnesením, aby se proti její výši mohl odvolat.

Dne 20.4.2017 správní orgán vydal napadené rozhodnutí, proti němuž se obviněný v zákonné lhůtě odvolal.

Odvolací orgán po prostudování přestupkového spisu nejprve zkonstatoval, že podané odvolání je odvoláním přípustným (tj. podaným osobou k tomu oprávněnou a směřující proti rozhodnutí, vůči kterému odvolání bylo možno podat), a dále odvoláním včas podaným, přičemž jej neshledal ani zčásti důvodným.

- **Zánik odpovědnosti za přestupek**

První a zásadní námitkou obviněného je, že došlo k zániku odpovědnosti za přestupek. Během řízení (při námitce podjatosti vůči oprávněné úřední osobě Bc. Magdě Drgové) uvedl, že podle ust. § 20 odst. 2 přestupkového zákona se sice běh lhůty pro projednání přestupku podle § 20 odst. 1 přerušuje zahájením řízení o přestupku, avšak v návaznosti na přechodné ust. čl. II odst. 3 zákona č. 204/2015 Sb., kterým se mění zákon o přestupcích, se ust. o přerušení běhu lhůty zahájením řízení použije pouze u přestupků spáchaných ode dne nabytí účinnosti tohoto zákona, tedy od 1. 10. 2016. K tomu odvolací orgán uvádí, že: *„Přechodná neboli intertemporální ustanovení neupravují účinnost nových pravidel, na která se vztahují, nýbrž jejich uplatnění ve vztahu k dosavadní právní úpravě, resp. k právům nabytým před účinností nových pravidel nebo k procesům probíhajícím dosud podle dosavadních pravidel. Přechodná ustanovení tedy nemohou ovlivnit účinnost právní úpravy, nýbrž pouze její použitelnost. Jejich účelem je posílení právní jistoty adresátů nové právní úpravy, viz Metodická pomůcka pro přípravu návrhů právních předpisů (II. část) přístupná na http://www.vlada.cz/assets/ppov/lrv/dokumenty/Methodicka_pomuckaII.pdf. Z toho vyplývá, že teoretická neúčinnost přechodných ustanovení v čl. I bodu 1 a 3 zákona č. 204/2015 Sb. nemůže mít vliv na účinnost a v konečném důsledku tedy ani na použitelnost ustanovení tohoto zákona, která nabývají účinnosti na základě čl. XXVI tohoto zákona dříve. V opačném případě by totiž bylo nutné dospět k závěru, že absence přechodných ustanovení nebo jejich mezera vylučují účinnost nebo aplikaci dotčených ustanovení. To by však byl ad absurdum i případ většiny ustanovení zákona č. 204/2015 Sb., jejichž použitelnost přechodná ustanovení výslovně neupravují.“¹*

Jde o situaci, kdy čl. II odst. 3 zákona 204/2015 Sb. který byl v podstatě poslední velkou novelou zákona č. 200/1990 Sb., uvádí, že ustanovení o přerušení běhu lhůt u přestupků dle § 20 se použije na přestupky, které se staly od nabytí účinnosti tohoto zákona. V čl. XXVI tento zákon uvádí, že tento zákon nabývá účinnosti prvním dnem čtrnáctého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení, s výjimkou ustanovení čl. I bodů 3 až 8, 11 až 16, 17, 18, 23 až 25 a 29, čl. III bodů 1, 4 až 32, 34 až 40, čl. IV a čl. XII bodu 3, která nabývají účinnosti prvním dnem druhého kalendářního měsíce následujícího po jeho vyhlášení.

Ustanovení o běhu lhůt pak je upraveno v čl. I bod 6, který nabyl účinnosti v té „první skupině“, tedy dne 1.10.2015. Pokud přechodná ustanovení pracují s termínem „nabytí účinnosti tohoto zákona“, pak se tento okamžik bude vztahovat právě k nabytí účinnosti té části zákona, o níž jde. Pokud čl. I bod 6 nabyl účinnosti dne 1. 10. 2015, tak je zjevné, že přechodná ustanovení jej budou upravovat od tohoto okamžiku.

Pokud bychom připustili výklad, že přechodná ustanovení jako čl. II, který nebyl účinný ke dni 1. 10. 2015, pak by tato ustanovení právě ke dni 1. 10. 2015 bylo nutné vztáhnout i na dosud neukončená řízení o přestupku.

Takový postup by vůbec nebyl v rozporu s judikaturou Evropského soudu pro lidská práva. Ten konstantně uvádí, že v případě, kdy k prodloužení doby promlčení dojde v okamžiku, kdy v daném

¹ Strakoš, Jan: Zákon o přestupcích po novele – vybrané problémy (I.), in: Správní právo, Roč. 49, č. 1(2016), s. 1-12,

případě ještě k promlčení nedošlo (tedy nedojde k „obživnutí“ trestní odpovědnosti), nejedná se o porušení článku 7 Evropské úmluvy o lidských právech. Základním judikátem v této otázce je věc *Coëme a další proti Belgii* (č. 32492/96 a další, rozsudek ze dne 22. června 2000, § 149 a 150: <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-59194>). Tento přístup ESLP aplikuje konstantně a opakovaně uzavírá, že neshledává důvod se od této judikatury odchýlit. Z nedávné doby viz např. *Previti proti Itálii* (č. 1845/08, rozhodnutí ze dne 12. února 2013, § 80; <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-117033>), *Biagioli proti San Marinu* (č. 8162/13, rozhodnutí ze dne 8. července 2014, § 90-95; <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-146102>) či *Natase proti Rumunsku* (č. 80563/12, rozhodnutí ze dne 18. listopadu 2014, § 115-116; <http://hudoc.echr.coe.int/eng?i=001-148926>).

Takže odpovědnost obviněného za přestupek nezanikla.

K oprávněnosti omluv neúčasti u ústních jednání lze jen odkázat na doktrinální výklad k ustanovení § 59 správního řádu, který říká, že závažným důvodem pro omluvu z jednání je zejména pracovní neschopnost uznaná lékařem, ošetřování člena rodiny, dovolená objednaná s časovým předstihem, svatba, pohřeb, účast na jiném řízení před soudem atd. Důvody nepřítomnosti sdělí předvolaný úřadu prokazatelným způsobem. To, zda se jedná v daném případě o závažný důvod k omluvě, posoudí správní orgán v rámci svého správního uvážení při respektování předvídatelnosti rozhodnutí. Při svém rozhodování správní úřad vždy přihlíží k individuálním charakteristikám případu i osobnosti předvolaného. Tento výklad předmětného ustanovení shodně uvádějí jak publikace *Správní řád – komentář. I.* vydání od Josefa Vedrala, vydaného v nakladatelství Polygon v červnu 2006, tak i kniha *Správní řád – nový zákon s důvodovou zprávou a poznámkami autora Radka Ondruše*, kterou vydalo nakladatelství Linde Praha, a.s. v roce 2005. Je třeba pouze zdůraznit zákonný požadavek zásady legitimního očekávání zakotvené v ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, podle něhož jsou správní orgány povinny dbát, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly. Správní orgán by tedy měl v podobných případech posuzovat omluvy podobným způsobem. Podle § 74 odst. 1 přestupkového zákona lze věc projednat v nepřítomnosti obviněného z přestupku jen tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednávání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo bez důležitého důvodu. Za vadu řízení se považuje, pokud věc bude projednána v nepřítomnosti obviněného, který se nedostavil bez náležité omluvy, ale je tady existence důležitého důvodu. Z hlediska povinnosti součinnosti obviněného však musí správní orgán i při existenci důležitého důvodu zhodnotit i závažnost skutečnosti, pro kterou mu obviněný nedoručil náležitou omluvu. Na druhou stranu náležitá omluva vždy předpokládá existenci důležitého důvodu. Hodnocení toho, zda se v konkrétním případě jedná o náležitou omluvu, resp. důležitý důvod, provádí správní orgán i s ohledem na dosavadní průběh řízení. Může nastat i situace, kdy důvod neúčasti, který správní orgán akceptoval při omluvě z prvního termínu ústního jednání, nemusí být dostačující při omluvách opakovaných.

Odvolací orgán konstatuje, že v daném případě došlo k tomu, že správní orgán nařídil mj. ústní jednání na den 14. 2. 2017, když předvolání zaslal zmocněnci obviněného advokátu XXXXX do jeho datové schránky dne 23. 1. 2017. Podle § 17 odst. 3 zákona č. 300/2008 Sb., o elektronických úkonech a autorizované konverzi dokumentů ve znění pozdějších předpisů platí, že dokument, který byl dodán do datové schránky, je doručen okamžikem, kdy se do datové schránky přihlásí osoba, která má s ohledem na rozsah svého oprávnění přístup k dodanému dokumentu. Dle § 17 odst. 4 téhož zákona pak platí, že pokud se takováto osoba nepřihlásí do datové schránky po dobu 10 dní od dodání zprávy, pak okamžik doručení připadá právě na 10. den od dodání zprávy. V daném případě tento okamžik nastal dne 2. 2. 2017, neboť skutečně se do datové schránky nikdo v tu dobu nepřihlásil. Odvolací orgán v této souvislosti zdůrazňuje, že rozsah oprávnění různých osob k přístupu do téže datové schránky se může lišit, kdy může jít jak o osoby, které mají oprávnění číst zprávy určené i do vlastních rukou adresáta, nebo osoby, které mohou číst ostatní zprávy, odesílat datové zprávy, a nebo také o osoby, které mohou jen nahlédnout na seznam dodaných zpráv. Jinými slovy, existuje možnost si zjistit, jaká písemnost a od koho přišla (předvolání k ústnímu jednání), aniž by tato byla právně doručena a podle toho zvolit okamžik, kdy si jí lze „vyzvednout“ v datové schránce. Pokud platí, že dne 2. 2. 2017 byla písemnost doručena, byť pomocí fikce, není jasné, proč je správní orgán kontaktován telefonicky až o další 4 dny později, navíc v odpoledních hodinách. Stejně tak není zřejmé, co advokátu XXXXX bránilo v tom, aby se k jednání u správního orgánu dostavil. Jak odvolací orgán zjistil, tak obviněný udělil ke svému zastupování plnou moc právě XXXXX (č.l. 30). Fakt, že

následně on sám zmocňuje ve stejném rozsahu další osobu k jednotlivým úkonům, neznamená, že původně zmocněný advokát se již nemůže případu ujmout osobně. Pokud XXXXX jako zaměstnanec XXXXX je ke každému jednání speciálně zmocňován (viz čl. 48 a čl. 167), pak jakákoli omluva XXXXX spočívající v (pracovním) zaneprázdnění XXXXX nemůže obstát, neboť není zřejmé, z jakého důvodu nemohl k jednání přijet přímo XXXXX jako advokát, jehož právní služby si obviněný objednal. Pokud ze spisového materiálu není zřejmé, co v době ústního jednání dne 14. 2. 2017 dělal XXXXX, a proč se nemohl dostavit ani on (buď k jednání u správního orgánu, nebo k jednání Okresního soudu ve Svitavách též den), pak omluva advokáta spočívající jen v tom, že nemůže vyslat na jednání svého zaměstnance, není dostačující. Jak navíc bylo zjištěno, tak pověření k jednání u Okresního soudu ve Svitavách ve věci sp. zn. 6C 248/2016 pro XXXXX je datováno ke dni 13.2.2017 (čl. 168). Není tedy zřejmé, proč XXXXX zorganizoval práci sobě a svému zaměstnanci tímto způsobem, a proč nezajistil přítomnost osob ze své advokátní kanceláře u obou těchto jednání. Zcela na okraj lze jen uvést, že jednání u Městského úřadu ve Valašských Kloboukách skončilo v 10:30 hodin, zatímco jednání u Okresního soudu ve Svitavách mělo začít téhož dne ve 13:00 hodin, což je dostačující časový prostor pro cestu osobním vozidlem mezi oběma místy byt' bez větší časové rezervy.

Není proto ani podstatné, že správnímu orgánu XXXXX nabídl další termíny jednání, když v daném případě byl prováděn výslech zasahujících policistů (na návrh obviněného) a měl být proveden i výslech další obviněným navržené svědkyně, přičemž díky liknavosti a nedůsledné kontrole pošty ze strany advokáta se omluva do dispozice správního orgánu dostala týden před termínem jednání. Nebylo tedy na místě, aby správní orgán termín jednání přeložil.

K námitce, že obviněný se sám osobně nemohl dostavit na jednání dne 14. 2. 2017 lze jen lapidárně uvést, že jeho správní orgán nepředvolával, takže je lhostejné, zda se jej obviněný mohl či nemohl účastnit. Není povinností správního orgánu, aby na návrh obviněného umožňoval přímo jeho osobní účast, když je ve věci zastoupen. Správní orgán je tím, kdo určuje, zda zastoupeného obviněného k jednání předvolá, protože jeho účast považuje za nezbytnou, nebo zda postačí účast zmocněnce. Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 As 111/2011-56, nebo 4 As 120/2014-21 zdůraznil, že k ústnímu jednání stačí předvolávat zmocněnce samotného, jestliže správní orgán výslech samotného obviněného nepotřebuje pro dané řízení. Naopak, pokud správní orgán již obviněného (byť zastoupeného v řízení) předvolal osobně, pak dal jasně najevo, že jeho osobní účast vyžaduje a v takovém případě omluvu obviněného samotného musí akceptovat (srov. rozsudek NSS sp. zn. 4 As 65/2015). Nic samozřejmě obviněnému nebrání, aby se takového jednání zúčastnil, ale překážka neúčasti na jeho straně v takovém případě je bezvýznamná a rozhodně není důvodem k odročení jednání.

K samotnému skutkovému stavu odvolací orgán dále uvádí, že přestupku podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu se dopustí fyzická osoba, která v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla překročí nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou zvláštním právním předpisem nebo dopravní značkou v obci o 40 km/h a více nebo mimo obec o více než 50 km/h. V ustanovení § 18 odst. 4 stejného zákona uvedeno, že v obci smí jet řidič rychlostí nejvýše 50 km/h, a jde-li o dálnici nebo silnici pro motorová vozidla, nejvýše 80 km/h.

Řidiči XXXXX byla policisty z Oddělení silničního dohledu změřena rychlost na silnici I/57, která není ani dálnicí ani silnicí pro motorová vozidla, v obci Poteč u domu č. p. 252 rychlost jízdy 94 km/h. Tato skutečnost je zcela zjevná z fotografie č. 6384, která byla silničním radarovým rychloměrem typu Ramer 10C v kritickém okamžiku pořízena. Každé měřící zařízení, které Policie ČR, vojenská policie nebo obecní police k měření rychlosti vozidel používá, musí odpovídat zákonu č.505/1990 Sb., o metrologii, ve znění pozdějších předpisů, a jeho prováděcím vyhláškám. Měřidla musí mít platné typové schválení a každý jednotlivý kus musí být pravidelně ověřován. Měřidla rychlosti jsou v ČR schvalovány s jednotnou odchylkou ± 3 km/h, pokud je zjištěná rychlost do 100 km/h, respektive ± 3 % při rychlostech nad 100 km/h. Tato odchylka není promítnuta do zobrazené rychlosti na radaru a musí být zohledněna buď policistou, strážníkem nebo správním orgánem projednávajícím přestupek. S ohledem na výše uvedené je proto třeba konstatovat, že při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h řidič XXXXX při řízení vozidla r. z. 5Z6 6513 jel v daném místě rychlostí nejméně 91 km/h. Z výše uvedeného vyplývá, že obviněný nejvyšší dovolenou rychlost stanovenou pro jízdu v obci překročil minimálně o 41 km/h.

Odvolacímu orgánu je navíc z jeho úřední činnosti známo, že snímky ze záznamového zařízení nelze zobrazit jinak než pomocí specializovaného softwaru, který je dostupný právě spolu s uvedeným zařízením, a který neumožňuje jejich editaci či jakoukoli manipulaci s nimi. Tyto snímky nelze v žádném případě zobrazit v běžně dostupných formátech (např. jpg, .gif, .bmp). Jakákoli manipulace s těmito výstupy je tak zcela vyloučena. Navíc, pokud vozidlo obviněného jednoznačně tvoří střed celého snímku, je vyloučeno, aby předmětem měření bylo vozidlo jiné.

Odvolací orgán ke korektnosti provedeného měření uvádí, že podle ust. § 5 odst. 1 zákona o metrologii se návazností měřidel se pro účely tohoto zákona rozumí zařazení daných měřidel do nepřerušené posloupnosti přenosu hodnoty veličiny počínající etalonem nejvyšší metrologické kvality pro daný účel.

Zákon o metrologii normuje ve svém ust. § 3 odst. 1, že měřidla slouží k určení hodnoty měřené veličiny. Spolu s nezbytnými pomocnými měřicími zařízeními se pro účely tohoto zákona člení na a) etalony; b) pracovní měřidla stanovená (dále jen "stanovená měřidla"); c) pracovní měřidla nestanovená (dále jen "pracovní měřidla"); d) certifikované referenční materiály a ostatní referenční materiály, pokud jsou určeny k funkci etalonu nebo stanoveného nebo pracovního měřidla.

Metrologická návaznost se u tzv. stanovených měřidel, mezi které patří i silniční radarový rychloměr Ramer 10C zajišťuje právě ověřením. Stanovená měřidla jsou definována dle svého určení v ust. § 3 odst. 3 zákona o metrologii taxativním výčtem. Je zde uvedeno, že stanovená měřidla jsou měřidla, která Ministerstvo průmyslu a obchodu vyhláškou k povinnému ověřování s ohledem na jejich význam a) v závazkových vztazích, například při prodeji, nájmu nebo darování věci, při poskytování služeb nebo při určení výše náhrady škody, popřípadě jiné majetkové újmy, b) pro stanovení sankcí, poplatků, tarifů a daní, c) pro ochranu zdraví, d) pro ochranu životního prostředí, e) pro bezpečnost při práci, nebo f) při ochraně jiných veřejných zájmů chráněných zvláštními právními předpisy. Zmíněnou vyhláškou je vyhláška č. 345/2002 Sb., kterou se stanoví měřidla k povinnému ověřování a měřidla podléhající schválení typu, která v položce 2.2.1 přílohy stanovuje u silničních rychloměrů používaných ke kontrole dodržování pravidel silničního provozu lhůtu k ověření na jeden rok.

Tedy pokud měřidlo bylo ověřeno dne 4. 3. 2015, bylo možno s ním provádět kontrolu dodržování pravidel silničního provozu až do 3. 3. 2016 v souladu s dopadajícími právními předpisy.

Policisté zařazení k výkonu služby u dopravní policie, kteří užívají měřidlo, jsou nepochybně odborně způsobilí natolik, aby při sebemenším podezření na nesprávnou funkci měřidla, např. pokud by vozidlo s měřičem bylo poškozeno při dopravní nehodě, aby zajistili jeho ověření i v mezidobí, toto předali autorizovanému metrologickému středisku či případně Českému metrologickému institutu k ověření. Jelikož k ničemu takovému nedošlo, musí odvolací orgán vycházet z faktu, že měřidlo bylo v čase měření plně způsobilé sloužit svému účelu. Dokazovat skutečnosti týkající se funkčnosti měřidla by již přesahovalo rámec tzv. omezené materiální pravdy.

Nejvyšší správní soud situaci ohledně dokazování ve věci přestupku spočívajícím v překročení nejvyšší dovolené rychlosti řešil se závěrem, k němuž dospěl i orgán odvolací, a sice že při měření rychlosti a existenci objektivního výstupu z takového zařízení má úřední záznam pouze doplňkový charakter a skutečnosti zachycené v něm není třeba ověřovat svědeckou výpovědí - viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 As 76/2010-76, nebo též č. j. 7 As 18/2011-54, v němž je doslova uvedeno: „Krajský soud tedy při svém rozhodování vyšel z dostatečně zjištěného skutkového stavu věci. Nepochybil, ani pokud z důvodu nadbytečnosti nepřistoupil k dalšímu dokazování navrženými výpověďmi svědků - zasahujících policistů, a ani dále nezjišťoval, zda tito policisté byli oprávněni a proškoleni k obsluze měřicího zařízení. Je to mu tak proto, že svědci by neuvedli ve věci nic jiného, než co vyplývá již z provedených listinných důkazů (uvedené oznámení a úřední záznam Policie České republiky. Je nutno i zdůraznit, že správní soud ve správním soudnictví přezkoumává zákonnost žalobou napadeného rozhodnutí a nikoliv, zda policisté splňují předpoklady pro výkon jednotlivých funkcí. Obdobně nebylo ani třeba zkoumat, zda dotčení policisté - resp. alespoň jeden z nich (řidič) vlastní řidičské oprávnění skupiny B, které jej opravňuje k řízení služebního vozu Passat R 36. Neobstojí proto námitka stěžovatele, že skutkový stav, z něhož při svém rozhodování vyšel krajský soud, nebyl dostatečně zjištěn. Totéž platí, i pokud tuto námitku vnesl stěžovatel vůči odvolacímu správnímu orgánu.“

Shrnuje-li odvolací orgán dosavadní zjištění, pak přestupek spočívající v překročení nejvyšší dovolené rychlosti je dokumentován především výše citovaným výstupem ze silničního radarového rychloměru, ověřovacím listem, prvotní dokumentací přestupku ze strany policie a jejich svědeckými výpověďmi

XXXXX uvedl, že je proškolen k obsluze radaru, který rovněž v danou chvíli obsluhoval. Měření proběhlo standardně, přičemž na detailu snímku se automaticky propsala značka vozidla, když záznam nemůže být nijak upravován.

K námitkám obviněného stran postupu při měření vozidla lze jen uvést fakt, že na snímku se na rozdíl od tvrzení obviněného nenachází žádná překážka v „anténním svazku“, tedy v prostoru, kudy je vysílán a přijímán paprsek z radarové hlavy. Nic takového se ze snímku nepodává, není o tom ani pochybnost a není zřejmé, z čeho obviněný své závěry o překážkách v anténním svazku a v úhlu 10 nebo 20° (obviněný udává oba údaje – pozn. odvolacího orgánu) dovozuje, když obviněný si stěžuje právě na to, že není k dispozici snímek, který by si šlo prohlédnout v digitální podobě. Ze snímku je naopak patrné, že v danou dobu hustě pršelo a je zde tedy znatelný rozstřík vody od kol rychle jedoucího automobilu. Takové počasí ostatně je potvrzeno i ve výpovědi svědkyně XXXXX.

Odvolací orgán i přesto vyžádal odborné vyjádření výrobce použitého radarového měřidla Ramet, a.s. Toto bylo pod č. j. KUZL 4788/2017 založeno do spisového materiálu. Z vyjádření vyplývá, že měření rychlosti proběhlo dne 7. 11. 2015 korektně, přičemž poloha vozidla na snímku odpovídá správnému ustavení měřícího vozidla v souladu s návodem k obsluze. Odvolací orgán nebude k věci vyslyšet opětovně zasahující policisty k tomu, aby potvrdili správné ustavení vozidla, neboť není v tomto směru založena jediná rozumná pochybnost. Oba policisté potvrdili, že měřili v souladu s návodem k obsluze, který zahrnuje právě i ono správné ustavení měřícího vozidla. Pokud obviněný tvrdí, že vozidlo nebylo ustaveno správně, přesouvá se v tomto směru důkazní břemeno na něj (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 3 As 9/2013–35).

Odvolací orgán dne 4. 10. 2017 vypravil do datové schránky zmocněnce obviněného citované odborné vyjádření spolu s výzvou, aby se k němu ve lhůtě 5 dnů vyjádřil. Zmocněnec tuto písemnost převzal dne 12. 10. 2017, aby tentýž den sdělil, že dne 11. 10. 2017 mu účastník řízení odvolal plnou moc. Dne 17. 10. 2017 se dostavila paní XXXXX k odvolacímu orgánu s plnou mocí udělenou k převzetí kopie spisového materiálu. Odvolací orgán ihned tuto kopii vyhotovil a informoval paní XXXXX o tom, že dnes uplynula lhůta pro obviněného k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, nicméně odvolací orgán je ochoten vyčkat na vyjádření obviněného do 20. 10. 2017.

K tomu odvolací orgán dodává, že výpověď plné moci je vůči němu (tak jako vůči kterékoli třetí osobě) je účinná teprve v okamžiku, kdy se o ní dozví². Tedy odvolací orgán teprve ode dne 12. 10. 2017 je povinen jednat s obviněným přímo (nebude-li dodána další plná moc). Současně dne 12. 10. 2017 obviněný na poště v Litomyšli podal zásilku s přípisem, v němž potvrzuje odvolání plné moci a současně zakazuje advokátovi, aby po dobu 15 dnů činil jakékoli úkony. Z toho se podává, že výpověď plné moci je okamžitá a v souladu s § 20 odst. 5 věta poslední zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii ve znění pozdějších předpisů netrvá původně zastoupený na tom, aby advokát činil pro něj neodkladné úkony, aby klient neutrpěl na svých právech újmu. I tak ovšem je nutné, aby advokát v takovém případě vydal obviněnému všechny písemnosti, a aby si obviněný přesně od advokáta zjistil, v jaké fázi jeho původně zastupovaná věc je, aby mohl včas a správně reagovat na komunikaci se soudem, správním orgánem (eventuálně protistranou)³ Tomu odpovídá ust. čl. 9 odst. 4 Usnesení představenstva České advokátní komory č. 1/1997 Věstníku ve znění pozdějších změn a doplnění, jímž se stanoví pravidla profesionální etiky a pravidly soutěže advokátů České republiky. Dle uvedeného ustanovení je povinností advokáta při ukončení poskytování právní služby klientovi nebo jeho zástupci na jeho žádost vydat bez zbytečného odkladu všechny pro věc významné písemnosti, které mu klient svěřil nebo které z projednávání věci vznikly; splnění této povinnosti nesmí být podmiňováno zaplacením požadované odměny nebo výloh. Uvedené ustanovení pochopitelně platí i pro písemnosti, které dojdou do sféry advokáta i po ukončení zastupování, resp. v mezidobí, kdy toto

² Obdobně viz § 28 o.s.ř., § 448 občanského zákoníku a dále rozsudek NSS 1 As 32/2009-58

³ Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci sp. zn. 4 As 85/2014 je každý povinen včas a bděle reagovat na přicházející právní výzvy, neboť to je zcela v souladu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* (zákony jsou psány pro bdělé)

ukončení není prezentováno třetím stranám. Výzva k vyjádření se k podkladům rozhodnutí spolu s kopiemi těchto podkladů je nepochybně onou písemností, která z projednávané věci vznikla.

Pokud tedy kdokoliv vypovídá plnou moc advokátovi s okamžitou platností, a nechce si způsobit újmu na svých právech, musí na takovou situaci být odpovídajícím způsobem nachystán, musí si převzít veškeré písemnosti, které z jeho věci vznikly a musí zjistit, zda náhodou není stanovena lhůta k nějakému konkrétnímu úkonu (jako např. právě k tomu, aby se vyjádřil k podkladům pro rozhodnutí). Pokud takto původně zastoupený nečiní, pak takový přístup jde zcela k jeho tíži. V žádném případě výpověď plné moci doručená správnímu orgánu poté, co on vypravil písemnost původnímu zmocněnci, nezakládá povinnost správního orgánu takovou písemnost opětovně doručovat již samotnému účastníku řízení. V tomto směru se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 2 Afs 202/2004-43 ze dne 18. 10. 2005, když uvedl, že mj..... „*k doručení plné moci správci daně došlo až poté, co platební výměry byly prokazatelně odeslány, tzn. v době, kdy správce daně již žádné úkony nečinil a pokud by tak učinil, konal by nadbytečně. Soud proto uzavírá, že pokud by za dané situace správce daně byl povinen rozhodnutí zaslat znovu zástupci daňového subjektu (jak dovodil krajský soud), musel by fakticky předchozí úkon „zopakovat“, přestože k tomu nebyl zákonem povinován, jelikož jeho činnost byla v této fázi daňového řízení již skončena. Právně významným okamžikem, od něhož se v projednávané věci odvíjel i běh 30 - denní odvolací lhůty (a následné nabytí právní moci dodatečných platebních výměrů), bylo proto doručení stěžovateli, nikoliv jeho zástupci, jelikož k předání plné moci správci daně došlo až poté, co byly tyto výměry vydány a odeslány.“*

V uvedeném rozsudku také Nejvyšší správní soud zdůraznil, že „*právní výklad prováděný k tomu specializovanými orgány nemá vést k praktickým důsledkům, jež se zásadně odlišují od běžného vnímání tohoto institutu ve společnosti. Jakkoliv totiž je institut doručování v právním řádu značně významný, operuje i s některými abstraktními termíny (např. tzv. fikce doručení) a má celou řadu konkrétních právních dopadů, nelze zároveň přehlížet fakt, že svojí podstatou se jedná o komunikační prostředek, kdy doručení slouží k seznámení účastníků konkrétního řízení s určitými úkony, provedenými (v daném případě) vrchnostenským orgánem. Jestliže tedy na straně jedné je nutno trvat na tom, aby bylo řádně doručováno, neboť v opačném případě účastníci řízení mohou být výrazně dotčeni na svých právech (včetně přístupu k soudu), na straně druhé nelze přijmout formalistický přístup těchto účastníků, dosahující svojí intenzitou až procesních obstrukcí, jehož důsledkem je faktické znemožňování efektivní činnosti orgánů ochrany práva.“*

Je jasné, že stejně se bude postupovat jak při udělení plné moci v čase mezi vypravením písemnosti, a jejím doručením, jakož i v případě jejího odvolání. Jde o totožnou věc, jen v prvním případě dochází k založení zastoupení a ve druhém k jeho odvolání. Obojí má za následek to, že pro futuro /od okamžiku doručení plné moci nebo její výpovědi správnímu orgánu dochází ke změně osoby, s níž správní orgán bude „úředně“ komunikovat.

Odvolací orgán tak nebude nově obviněnému s ohledem na výše uvedené znovu doručovat výzvu k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, pouze vhodným způsobem v rámci naplnění zásady vstřícnosti (§ 4 odst. 1 správního řádu) informoval osobu, jíž obviněný pověřil převzetím kopie spisu, že za této situace je ochoten počkat na vyjádření obviněného ještě do 20. 10. 2017 (tedy ještě další tři dny).

Obviněný se dne 20. 10. 2017 skutečně vyjádřil, kdy podal námitku podjatosti směřující vůči Mgr. Tichému, jeho vedoucímu ing. Petru Stuchlíkovi, ing. Emílii Slavíkové (vedoucí odboru dopravy a silničního hospodářství) a ing. Vladimíru Kutému, řediteli Krajského úřadu Zlínského kraje. Tuto námitku zakládá na údajném nevhodném chování Mgr. Tichého a dalších dvou osob, při převzetí kopie spisu vůči paní XXXXX. Ta byla zmocněna pouze k převzetí spisového materiálu, ale současně podepsala protokol „o vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí“, v němž byla obviněnému stanovena lhůta 3 dnů, aby se k těmto podkladům vyjádřil.

Jak bylo uvedeno výše, odvolací orgán žádnou lhůtu dne 17. 10. 2017 obviněnému nestanovil, pouze sdělil paní XXXXX podstatnou informaci pro toto řízení, a sice, že již je po lhůtě, ale že postačí vyjádření nejpozději do 20. 10. 2017. Obsahem tohoto protokolu je také, že paní XXXXX převzala kopii odvolacího spisu. Žádné její vyjádření k podkladům rozhodnutí není obsahem protokolu. Paní XXXXX odešla a asi za 10 minut na to přišla s tím, že si to rozmyslela, a že ona obviněnému informaci

o tom, že se má vyjádřit do 20. 10. 2017 nemůže předat, protože jej uvidí až příští týden. A ať mu to dáme na vědomí písemně. Na to jí Mgr. Tichý sdělil, že jednání s ní již bylo ukončeno, a že je zcela lhostejné, zda tuto informaci obviněnému předá či nikoliv, neboť nemá povinnost obviněného znova vyznímat. Obviněný jednoduše „dostal“ k původním 5 dnům ještě tři dny navíc, a jestli se o tom dozví nebo ne, když paní XXXXX pro něj bere spis, není už záležitost odvolacího orgánu. Mgr. Tichý poznamenal, že pokud s obviněným právě telefonovala, a on jí vyčetl, že něco podepsala špatně, tak jí nic nebránilo v tom tu informaci předat. Na to paní XXXXX uvedla, že za těchto okolností bude mít ale doma problém – doslova uvedla: „Vám je naozaj jedno, čo já z toho budem mať“ a vypadalo to, jako by jí bylo do breku. Mgr. Tichý jí korektně leč důrazně zopakoval, že mu to je opravdu jedno, a její osobní poměry ho nezajímají, a paní XXXXX odešla.

Podjatost je namítána výslovně u Mgr. Tichého, Ing. Stuchlíka, Ing. Slavíkové a Ing. Kutého. Dalších pracovníků odboru dopravy a silničního hospodářství či Krajského úřadu Zlínského kraje se věc netýká. Znamená to, že kdokoliv jiný může ve věci jiné než neodkladné úkony činit. Zástupce vedoucího oddělení Ing. Pavel Odstrčil proto předal věci k vyřízení Mgr. Vlastimilu Musilovi. Ten si převzal spisový materiál a ve věci rozhodl. Mgr. Musilovi nejsou známy žádné okolnosti, pro které by měl být z dané věci vyloučen (ony ostatně nejsou známy ani Mgr. Tichému, ani ostatním obviněným jmenovaným osobám). Fakt, že se účastnil jednání s paní XXXXX, tomu jen nasvědčuje, neboť o něm má přesný obraz. Pokud by pan XXXXX chtěl namítat podjatost i Mgr. Musila, pak tak mohl učinit, neboť jeho podpis je na protokolu, jehož správnost obviněný napadá. Mgr. Musil je přesvědčen, že k žádnému nevhodnému chování nedošlo z ničí strany. Pouze došlo k jasnému a srozumitelnému odmítnutí požadavků XXXXX tak, jako by se stalo v jakémkoli jiném případě.

Odvolací orgán také konstatuje, že předání věci k rozhodnutí jiné osobě je v daném případě nadbytečné, neboť jak vyplývá z rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 41 A 10/2016, i pokud by se zpětně ukázalo, že osoby podílející se na řízení v konkrétní dané věci, jsou podjaté a musí být vyloučeny, pak prostředkem k nápravě již vydaných a pravomocných rozhodnutí je např. obnova řízení a nové rozhodnutí. S ohledem na fakt, že obviněný se domáhá **i opatření na ochranu před nečinností**, tak odvolací orgán nemá důvod jakkoli řízení dále prodlužovat. V této souvislosti se lze jen ohradit proti tvrzení, že odvolací orgán byl téměř 5 měsíců nečinný. Odvolací orgán obdržel spisový materiál s odvoláním dne 1. 6. 2017, přičemž ještě 20. 6. 2017 zadal zpracování odborného vyjádření, které obdržel dne 13. 7. 2017, aby dne 4. 10. 2017 zaslal podklady zmocněnci obviněného, aby se vyjádřil k věci. Ten si zásilku převzal z datové schránky po 8 dnech, aby informoval o výpovědi plné moci (viz výše).

Obviněný také sdělil a prokázal, že u XXXXX zadal zpracování znaleckého posudku ohledně správnosti měření v tomto případě s tím, že posudek dodá do 31. 10. 2017. Odvolací orgán zjistil z odkazu na stránkách www.justice.cz (viz níže), že jde o znalce z oboru doprava silniční, stanovování příčin dopravních nehod a autoopravárenství, jakož i ekonomika a odhady cen.

<http://datalot.justice.cz/justice/repznatl.nsf/0/E45C710DFBDA275FC12580F70057FD0A?OpenDocument>

Takový znalec dle názoru odvolacího orgánu nemá odbornost k tomu, aby se vyjadřoval ke správné funkci a nastavení zařízení pracujícího na bázi mikrovln a Dopplerova efektu. Proto není nutné, aby odvolací orgán na takovýto posudek jakkoli čekal, neboť ten nemůže zvrátit vyjádření osoby, která jako vedoucí Autorizovaného metrologického střediska K22 (vyjádření vypracoval XXXXX – pozn. odvolacího orgánu) provádí metrologické ověření měřidel rychlosti včetně toho, který byl použit i v tomto případě.

Fakt, že takové ustavení vozidla bylo provedeno, může potvrdit právě i snímek ze záznamového měřiče rychlosti, neboť z něj je i podle tohoto vyjádření patrné, že vozidlo se nachází v radarovém svazku, ve správné pozici. Důkazní relevanci a použitelnost již vícekrát potvrdily správní soudy při svém rozhodování.

Poprvé tak učinil Nejvyšší správní soud v rozsudku č. j. 3 As 93/2015-41, kde uvedl: „*Nejvyššímu správnímu soudu je známo, že za účelem verifikace správnosti měření rychlosti byla výrobcem silničních radarových měřičů RAMER (včetně typu RAMER 10, AD9, užitého v nyní posuzované věci) vydána pomůcka v podobě šablon, respektive mřížek, jež jsou součástí návodu k jejich užití.* (viz výše

– přesně tyto šablony jsou ukázány v obrázcích – pozn. odvolacího orgánu). *Příložením této pomůcky na fotografii měřeného vozidla pořízenou rychloměrem (ve standardním rozměru, odpovídajícím formuláři Záznam o přestupku), lze velmi jednoduchým způsobem ověřit, zda byl dodržen předepsaný úhel měření“.*

Obdobně i Krajský soud v Plzni v rozsudku č. j. 17 A 44/2016 konstatoval, že: „Nelze dovodit, a to ani ze snímku z radaru, že by při měření došlo k nějakým pochybením. Vozidlo je na snímku ve správné pozici, odpovídající výsledkům prováděného dokazování, zejména žalovaným opatřenému a výše shrnutému dokumentu Vyhodnocení měření. Podle tohoto dokumentu je v dané věci snímek pořízen správně, neboť vozidlo na snímku zabírá většinu snímku a je tak nepochybné, že i zasahuje do radarového svazku dle vyobrazené šablony“.

Pokud je dostačující to, aby pomůcku přiložil správní orgán projednávající přestupky, tím spíše musí stačit, pokud se takto vyjádří i výrobce radaru prostřednictvím odborného metrologa.

Odvolací orgán dále neuvěřil tvrzení obviněného, že vozidlo neřídil. Nedůvěra odvolacího orgánu v pravdivost výpovědi obviněného i jím navržených svědků XXXXX a jeho bratra XXXXX nepramení z toho, že se jedná o osoby blízké obviněnému, proti nimž stojí tvrzení „a priori důvěryhodných“ policistů.

XXXXX a XXXXX totiž nebyli schopni uvést nic bližšího k vlastní silniční kontrole. Navíc argumentace XXXXX, že policistu, který na něj mluvil poté, co jej se zapnutými „majáky“ dojel, neposlouchal, nepůsobí vůbec věrohodně. Ani odvolací orgán nemůže věci posuzovat bez souvislostí a odtrženě od běžné životní reality. Komunikace s policistou v silničním provozu vždy vyžaduje pozornost už jen proto, že řidič musí pokyny policisty respektovat ve smyslu § 4 písm. c) zákona o silničním provozu. Policista kromě toho, že může sdělovat řidiči informace o tom, že se dopustil přestupku, může také usměrňovat provoz tím, že řidiče zastaví, dojede, vysvětlí mu, proč např. musí stát (třeba kvůli likvidaci následků blízké dopravní nehody, nebo kvůli průjezdu nadměrného nákladu)

Lze si jen velmi obtížně představit řidiče, který pokud není pod vlivem alkoholu nebo jiných návykových látek, neprojevuje zájem o to, proč a za jakého důvodu jej policista zastavuje, či s ním komunikuje. Stejně tak XXXXX nevysvětlil nijak skutečnost, že na oznámení přestupku (č. I. 1) se nachází podpis řidiče, a to zvláště v situaci, kdy tvrdil, že „nic nepodepisoval a k ničemu se nevyjadřoval“. Podpis řidiče navíc na první pohled bez dalšího zkoumání je zcela shodný s podpisem obviněného na č. I. 16, jakož i č. I. 19 (omluva obviněného z jednání dne 21. 6. 2016) a dále č. I. 26. Podpis XXXXX na čl. 164 je naopak provedením zcela rozdílný. Navíc oproti výpovědi XXXXX zasahující policisté potvrdili, že řidič předložil řidičský a občanský průkaz, jejichž čísla byla zaznamenána do oznámení přestupku. Na oznámení se rovněž nachází i číslo telefonu, které policistům nadiktoval řidič. Není ani zřejmé, z jakého důvodu policistům byly předloženy doklady XXXXX, když měl být kontrolován XXXXX. Ani tuto okolnost XXXXX nevysvětlil.

Výpověď XXXXX tak zcela odporuje nejen výpovědím zasahujících policistů, ale i obsahu oznámení přestupku na čl. 1. Výpověď XXXXX rovněž nepopisuje komunikaci s policisty a průběh silniční kontroly. V situaci, kdy naopak policisté silniční kontrolu popsali, sdělili alespoň rámcově, co se odehrálo, tak skutečně nelze, než jako věrohodné chápat výpovědi policistů, neboť jednak je u nich prokazatelné, že této kontrole byli přítomni a zároveň spontánně a později na dotazy správního orgánu byli schopni průběh kontroly a komunikace s obviněným vykreslit. Samotná pochybnost obviněného o tom, zda si policisté jeden a půl roku zpětně mohli vybavit bližší okolnosti silniční kontroly, není s to jakkoli nabourat věrohodnost jejich výpovědí. Silniční kontrola byla i trochu mimořádná v tom směru, že vozidlo najelo na trávník u plotu v obci Poteč, když se jim zřejmě snažilo ujet, stejně jako informace, že řidič chtěl věc řešit blokově, a že „řidičák jej živí“. O tom se nelze dočíst ze spisu. Policisty tedy nelze obvinít z toho, že by snad pročítali spisový materiál před svojí výpovědí, protože tyto skutečnosti, které ve svých výpovědích uvedli, spisový materiál vůbec neobsahoval. Je tedy možné, že policistům utkvěla tato silniční kontrola v paměti právě pro zastavování vozidla na trávě za deště. Navíc policistům nic nebránilo, aby eventuálně nahlédli do svých poznámek nebo jiných listin, které mají oni sami k dispozici. Jak správně poznamenal obviněný, policisté nese-psali o události úřední záznam, takže bližší popis kontroly skutečně závisel na jejich paměti nebo na vlastních poznámkách, pokud je měli k dispozici.

Stejně tak není odvolacímu orgánu zřejmé, z jakého důvodu obviněný zpochybňuje správnost měření radarem, když vlastně on vozidlo v danou dobu neřídil. Za těchto okolností vůbec není důvod, aby správní orgány prováděly výslechy dalších osob na návrh obviněného. Správní orgány dostaly své povinnosti zachovat tzv. zásadu „rovnosti zbraní“ vyplývající z čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o lidských právech a základních svobodách, tedy umožnit obviněnému za stejných podmínek dát vyslechnout svědky jak ve svůj prospěch, tak i „proti sobě“. Naopak lze použít i závěry z rozsudku Nejvyššího správního soudu ve věci pod sp. zn. 8 As 19/2011-34, kde naopak bylo řečeno, že tuto zásadu nelze uplatňovat mechanicky a v situaci, kdy výpovědi obviněného nejsou konzistentní, a popis jím předestřené verze příběhu se neustále mění, není třeba vyslýchat svědky jím navržené, aby tuto verzi podpořili. V nyní projednávané věci již svědci ve prospěch obviněného vypovídali, šlo o osoby, které měly být přítomny právě silniční kontrole, a které mohly tuto verzi příběhu popsat, avšak tak vůbec neučinily. Svědci, které navrhuje obviněný, by vypovídali o tom, co měl obviněný dělat dne 7. 11. 2015 XXXXX u XXXXX s tím, že zde měl pracovat. S ohledem na to, že výpovědi XXXXX a XXXXX vyznívají krajně nevěrohodně, když se rozcházejí s obsahem oznámení přestupku a nevysvětlují, proč řidič předložil Policii ČR doklady XXXXX, nebo vlastně popírají, že by vůbec nějaké doklady byly policistům (v rozporu s oznámením přestupku) předloženy, natož že policisté mají k dispozici telefonní číslo řidiče, není nutné předvolávat ke svědecké výpovědi XXXXX a XXXXX, neboť již nyní je zcela nepochybné, že XXXXX se na místě události vůbec nenacházel, natož v pozici řidiče vozidla.

Fakt, že výpověď XXXXX, jakož i XXXXX vyznívá zcela opačně než tvrzení zasahujících policistů, na předmětném závěru tak nic nemění. Dotyční byli povinni v postavení svědka vypovídat pravdivě, o čemž byli prokazatelně poučeni, stejně jako o možnosti tuto výpověď odepřít, jestliže by jí mohli způsobit sobě nebo osobě blízké stíhání pro trestný čin či správní delikt (mezi tyto patří pochopitelně i přestupek, jako správní delikt svého druhu). Tohoto práva využili jen zčásti a rozhodli se, že vypovídat budou, kdy vypovídali obsahově tak, že oba se měli nacházet na místě události, přičemž se měli měnit v řízení vozidla, zatímco policisté je vůbec nezastavovali, ač z výpovědi policistů je zřejmé, že vozidlo měli neustále pod dohledem, a toto zastavilo v důsledku nezvládnutého odbočovacího manévru, a že ve vozidle s paní XXXXX jel XXXXX místo XXXXX.

V dnešní době poznamenané značně rozvolněným právním vědomím se možná sankce za přestupek křivého svědectví podle ust. § 21 odst. 1 písm. g) přestupkového zákona ve znění účinném do 30. 6. 2017 ve výši do 10.000 Kč bez možnosti uložit sankci zákazu činnosti jeví jako zanedbatelná ve srovnání s tím, že nad obviněným visí konkrétní hrozba sankce 6.000 Kč a hlavně sankce zákazu řízení motorového vozidla v trvání půl roku. Zaplacením pokuty by celá věc pro XXXXX a XXXXX skončila a přestupek by se jim neobjevil v žádném registru (např. ve výpisu z rejstříku trestů nebo evidenční kartě řidiče). O přestupku by se tak nedozvěděl nikdo jiný, než komu by to sdělili oni sami. Obsah jejich svědeckých výpovědí tak spíše akcentuje blízký vztah k obviněnému, než aby popisoval pravdivé skutečnosti. Je potřeba zdůraznit, že zatímco svědkům XXXXX a XXXXX hrozí toliko pokuta v částce 10.000 Kč, policisté jsou při nepravdivé výpovědi vystaveni intenzivnímu riziku ztráty zaměstnání, trestnímu stíhání nebo minimálně vyšetřování vedenému Generální inspekcí bezpečnostních sborů. V tomto směru tak jednoznačně odvolací orgán usuzuje, že motivace k pravdivému svědectví je u zasahujících policistů nepoměrně vyšší než u obou jmenovaných svědků, kteří si možná ani důsledky svých zjevně nepravdivých svědectví neuvědomují, nebo z nějakého důvodu považují přednes nepravdivých informací u správního orgánu i přes poučení o důsledcích za normální. Pokud tedy správní orgán uvěří výpovědím zasahujících policistů a považuje tyto za dostatečné důkazní prostředky k prokázání viny, nelze mu přisuzovat privilegování určité skupiny osob. Fakt, že výpovědi zasahujících policistů neodpovídají tvrzení obou svědků za dané situace tak může být způsoben jedině úmyslným uvedením nepravdivých údajů ze strany XXXXX a XXXXX. Proto odvolací orgán nemůže než správnímu orgánu dát podnět k zahájení řízení o přestupku dle ust. § 21 odst. 1 písm. g) přestupkového zákona, z něhož jsou XXXXX a XXXXX důvodně podezřelí tím, že úmyslně podali nepravdivou svědeckou výpověď ve správním řízení dne 7. 3. 2017.

Odvolací správní orgán proto uzavírá, že je toho názoru, že správním orgánem byl ve smyslu ustanovení § 3 správního řádu v souladu s požadavky ustanovení § 2 téhož zákona (zásada legality a zákazu zneužití a překročení pravomoci a správní úvahy, a též i zásada přiměřenosti) zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a že si za tím účelem opatřil potřebné podklady pro rozhodnutí. Odvolací správní orgán má za to, že správní orgán v souladu s ustanovením § 52

správního řádu provedl důkazy, které byly potřebné ke zjištění stavu věci, zejména tedy důkazy přestupkovým spisem a protokolem z ústního jednání. Přestupkový spis obsahuje veškeré nezbytné a potřebné dokumenty, ze kterých je zřejmý průběh dané události a její následky. Skutečnosti týkající se jednání obviněného jsou tedy dostatečně zdokumentovány.

Vytknout lze správnímu orgánu pouze překlep v čísle popisném domu, v jehož blízkosti byla obviněnému naměřena rychlost. Šlo o dům č. p. 252 tak, jak vyplývá z prvotní dokumentace přestupku. Tento dům se nachází u silnice I/57. Správní orgán ve svých rozhodnutích uváděl dům č. p. 251, který se nachází v blízkosti kaple na místní komunikaci v obci Poteč. Policisté naopak ve svých výpovědích vždy uváděli dům č. p. 252 (č.l. 146), stejně jako správní orgán v odůvodnění napadeného rozhodnutí (č.l. 187). Uvedené pochybení tak je zjevně důsledkem mechanického přepisování, je drobným překlepem, a jako takové je „opravitelné“ i postupem dle § 70 správního řádu, tedy vydáním opravného rozhodnutí, neboť nejde o změnu rozsahu práv obviněného, který navíc místo přestupku ani ve svém odvolání nerozporoval. Z důvodu procesní ekonomie odvolací orgán rozhodl tak, že opravu tohoto překlepu provede změnou rozhodnutí.

V souladu s právními předpisy postupoval správní orgán i při ukládání druhu a výše sankce, a sice podle ustanovení § 12 odst. 1 přestupkového zákona. Za přestupek podle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu se podle ustanovení § 125c odst. 4 písm. d) téhož zákona uloží pokuta od 5.000 Kč do 10.000 Kč, a podle ustanovení § 125 odst. 5 zákaz činnosti od šesti měsíců do dvanácti měsíců.

Při stanovení druhu sankce a její výměry byly správním orgánem zohledněny jednotlivé body ustanovení § 12 odst. 1 přestupkového zákona, tzn., že bylo přihlédnuto k závažnosti přestupku, ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům, k okolnostem, za nichž byl spáchán, k míře zavinění, k pohotkám a k osobě pachatele, zda a jakým způsobem byl pro týž skutek postižen v disciplinárním řízení. Správní orgán vyslovil názor, že jím uložená sankce je úměrná charakteru přestupku, odpovídá účelu sledovanému zákonem k dosažení individuální i generální prevence, a rovněž že si splní i svůj výchovný účel. Odvolací orgán připomíná, že správní orgán zvýšil oproti zákonnému minimu o 3.000 Kč sankci pokuty, která se tak dostala mírně nad polovinu rozpětí, ovšem sankci zákazu činnosti uložil v zákonném minimu.

Co se týče okolností přestupku a míry zavinění, je možno uzavřít, že obviněný přestupek spáchal při zavinění dosahující intenzity minimálně vědomé nedbalosti, tedy věděl o tom, že se nenachází v obci a přesto jel rychlostí, která i rychlostní limit mimo obec ještě o 1 km/h překračuje.

Pro ilustraci odvolací orgán uvádí, že je obecně známým faktem, že na posledních 5 m brzdění má vozidlo ještě poloviční rychlost, již mělo v okamžiku reakce řidiče. Dochází tak k tomu, že např. vozidlo jedoucí rychlostí 65 km/h na počátku reakce naráží do překážky rychlostí 32 km/h, zatímco stejné vozidlo jedoucí rychlostí 60 km/h, jehož řidič reaguje za stejných podmínek ve stejné vzdálenosti na překážku, do této naráží rychlostí pouhých 5 km/h. Je tomu tak proto, že za reakční dobu řidič jedoucí o 5 km/h více ujede větší vzdálenost, a tedy začíná brzdit později, přičemž navíc musí vozidlo zpomalit na kratší vzdálenosti z vyšší rychlosti, což při stejných parametrech terénu i technických vlastnostech vozidla jednoduše není možné. Známý je i příklad z veřejně dostupných internetových stránek www.ibesip.cz kdy vozidlo jedoucí rychlostí 50 km/h zastaví v místech před přechodem pro chodce, přičemž vozidlo jedoucí rychlostí 60 km/h při reakci ve stejné vzdálenosti od přechodu, zastaví 9 m za ním, ovšem na přechod vjíždí rychlostí přibližně 40 km/h, což je zpravidla hraniční rychlost pro přežití dospělé osoby při střetu s vozidlem. Z fyzikálního hlediska není brzdění nic jiného, než přeměna kinetické energie na teplo, přičemž intenzita (velikost) této energie není přímo úměrná rychlosti, ale zvyšuje se kvadraticky, tedy s druhou mocninou rychlosti. Jednání obviněného tedy rozhodně vykazuje materiální znak, tedy společenskou nebezpečnost, a to i přesto, že překročení rychlosti se na první pohled nemusí jevit jako vysoké. Jakékoli zvýšení rizika nebezpečí pro ostatní účastníky silničního provozu tedy je třeba považovat za společensky nepřijatelné. V daném případě se ovšem jednalo o překročení nejvyšší dovolené rychlosti téměř dvojnásobné.

O „bagatelnosti“ překročení rychlosti v takovéto situaci, nemůže být ani řeči. Pro úplnost odvolací orgán dodává, že případná absence materiálního znaku byla řešena judikaturou Nejvyššího správního soudu, zejména je třeba vyzdvihnout rozsudek č. j. 5 As 106/2011-77 ze dne 6. 1. 2012, v němž byl

zaujat právní názor: „Správní orgány jsou povinny zkoumat vždy, když rozhodují, zda určité jednání je přestupkem či nikoliv, také otázku, jestli došlo k naplnění obou znaků přestupku, tj. znaku formálního i znaku materiálního (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2005, č. j. 7 As 18/2004-48). Okolnostmi, jež snižují nebezpečnost jednání pro chráněný zájem společnosti pod míru, která je typická pro běžně se vyskytující případy přestupků, mohou být zejména, avšak nikoliv výlučně, význam právem chráněného zájmu, který byl přestupkovým jednáním dotčen, způsob jeho provedení a jeho následky, okolnosti, za kterých byl přestupek spáchán, osoba pachatele, míra jeho zavinění a jeho pohnutka. Okolnosti, jež vylučují porušení nebo ohrožení zájmu společnosti, musí být ovšem posuzovány vždy v každém konkrétním případě a nelze, jak to naznačuje stěžovatel, vyslovovat paušální závěry o tom, že např. míra společenské nebezpečnosti překročení nejvyšší povolené rychlosti na přehledném úseku je tak mizivá, že zde není naplněna materiální stránka přestupku. Opačný přístup ze strany správních orgánů či soudů by vedl k nahrazování role zákonodárce jejich rozhodovací činností, což by odporovalo principu dělby moci v demokratickém právním státě (viz čl. 2 odst. 1 Ústavy).

V daném případě tedy není důvod, aby správní orgány měly pochybnosti o tom, zda jednání obviněného naplňuje i onu podmínku společenské nebezpečnosti, neboť se na první pohled nejedná o mírné překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Splnění této podmínky je zcela zjevné a je i výše odůvodněné rozdílností brzdných drah a místem přestupku.

Kritérium osoby pachatele správní orgán poměřoval i počtem záznamů o protiprávním jednání v evidenční kartě řidiče. Bylo zjištěno, že obviněný má již celkem 3 záznamy o přestupcích v silničním provozu, z toho 1 se týká překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Poslední z těchto přestupků se odehrál 6 let před 7. 11. 2015, takže na hodnocení osoby pachatele mají zcela zanedbatelný vliv a z hlediska úvahy o recidivě obviněného jsou zcela bezpředmětné a nelze jim s ohledem na podmínky pro zahlazení odsouzení v trestním řízení jakkoli prokazovat možnou recidivu.

Osobu pachatele nicméně negativně vykresluje fakt, že obviněný se ke svému jednání nedoznal a neprojevil nad ním sebemenší lítost, a z jeho jednání je zcela zjevné, že při vědomí své viny pouze formalisticky taktizuje, než aby hájil skutečný nebo alespoň důvodně domněle nepřiměřený zásah do svých práv. Absence této lítosti vyjadřující alespoň uvědomění si obviněného, že jeho jednání mohlo mít vážné následky, k nimž nedošlo jen shodou šťastných okolností, na nichž se obviněný nijak nepodílel, by sama o sobě byla zcela dostačující pro uložení sankce pokuty nad polovinou zákonného rozpětí. Nižší sankce slouží k tomu, aby bylo u typové podobných případů možno zvýhodnit ty řidiče, kteří se ke svému protiprávnímu jednání doznají, a je u nich zřejmé, že projednání přestupku splnilo svojí výchovnou funkci, a ty kteří se předtím žádného protiprávního jednání nedopustili, a případně také pro ty, u nichž okolnosti přestupku svědčí pro zavinění v nejnižší možné intenzitě, tedy nevědomé nedbalosti, již lze u obviněného v tomto případě zcela vyloučit. V jeho případě šlo o nedbalost vědomou, a to zvláště hrubou. Odvolací orgán je navíc přesvědčen, že jednání obviněného naplňuje spíše znaky úmyslu, neboť obviněný zcela zjevně věděl, že se nachází v obci a rychlost na požadovanou hranici nesnížil. Byl zcela srozuměn s tím, že ohrožuje zájem chráněný zákonem a neučinil nic, aby tomu zabránil.

Obviněný také neváhá svěst blízké osoby ke křivé výpovědi, které zřejmě, jak ostatně nabyl dojmu odvolací orgán i z jednání XXXXX dne 17. 10. 2017, z něj mají strach (a proto je pro ně snazší podstoupit riziko křivé výpovědi, než jednat proti vůli obviněného).

Na druhou stranu překročení rychlosti jen těsně (o 2 km/h) naplňuje skutkovou podstatu přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 zákona o silničním provozu, a proto není prostor pro výrazné zvýšení sankce, pokud by k němu nepřistoupily další okolnosti. Souhrn přitěžujících a polehčujících okolností zcela postačí k tomu, aby sankce pokuty byla mírně zvýšena. Sankce zákazu činnosti je vcelku oprávněně ponechána v minimu zákonného rozpětí, kdy odpovídá právě jen „těsnému“ naplnění skutkové podstaty projednávaného přestupku.

Odvolací orgán závěrem konstatuje, že rozhodnout o tom, jaká sankce a v jaké výměře bude pachateli přestupku uložena, náleží správnímu orgánu. V daném případě odvolací orgán posuzoval především to, zda při úvaze o sankci správní orgán nevybočil z mezí předepsaných přestupkovým zákonem, a současně pochopitelně zkoumal i přiměřenost a adekvátnost uložených sankcí.

Co se týká nákladů spojených s projednáním přestupku, přestupkový zákon v ustanovení § 79 odst. 1 stanoví, že občanovi, který byl uznán vinným ze spáchání přestupku, se uloží povinnost nahradit náklady spojené s projednáním přestupku, když výše těchto nákladů jest částkou paušální, která je dána vyhláškou Ministerstva vnitra č. 231/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů, a činí 1.000 Kč. Odvolací orgán stejně jako správní orgán neshledal žádnou okolnost, pro kterou by bylo možno od uložení povinnosti nahradit náklady řízení zcela nebo zčásti upustit.

Vzhledem k tomu, že rozhodnutí správního orgánu je jinak v souladu s právními předpisy a současně není v rozporu s veřejným zájmem, a vychází ze spolehlivě zjištěného stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, rozhodl odvolací správní orgán tak, že změnil výrok rozhodnutí o sankci tak, že opravil číslo popisné domu, v jehož blízkosti byla změřena rychlost obviněnému. V ostatním odvolací správní napadené rozhodnutí v souladu s ust. § 90 odst. 5 správního řádu potvrdil.

Poučení:

Podle ust. § 91 odst. 1 správního řádu se proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu nelze dále odvolat, toto rozhodnutí je konečné a nabývá právní moci dnem oznámení.

Mgr. Vlastimil Musil
referent odboru dopravy
a silničního hospodářství

Vyhotovuje se:

1 x XXXXX
1 x spis MÚ Valašské Klobouky
1 x spis KÚZK